

Mishnah Arakin, chapter 7

משנה ערכין פרק ז

[Scripture States: “And if a man consecrates some of his inherited property to the Lord, the valuation must be according to its sowing: An area which requires a *homer* of barley seeds is valued at fifty silver shekalim. Now, if he consecrates his field from when the Yoveil year has ended, then it will remain at its full value: But if he consecrates his field after the Yoveil, then the priest should calculate the payment for him, according to how many **years** remain until the next Yoveil year, thereby deducting from the full valuation amount. If the one redeeming the field is the one who consecrated it, then he must add above it, a fifth of the valuation payment to be paid, and then it shall be his” (Leviticus 27:16-19).]

(1) One may not [i.e., it is not in one's best interest to] consecrate [a field of inheritance] less than two years before Yoveil [since one cannot take advantage of the deductions according to the calculation of “how many **years** remain”, the word **years** is interpreted as meaning **a minimum of two years remaining** and thus he will be required to pay the full amount of fifty shekel, rather than one shekel and one pundyon for each year remaining until Yoveil] nor does one redeem it after Yoveil less than one [full] year [at a time, since] one does not

רבנו עובדיה מברטנורא

א אין מקדישין. שדה אחוזה: פחות משתי שנים. דכתיב במקדיש שדה אחוזה (שם) על פי השנים הנותרות, ואין שנים פחות משתים. המקדיש שדה אחוזה בשנה ראשונה של יובל ובא לגאולה, נותן בבית כור חמשים סלע כדכתיב (שם) זרע חומר שעורים וגו'. ואם הקדישה עשר שנים או עשרים אחר היובל, מחשבים השנים הנותרות עד יובל הבא, ונותן סלע ופונדיון לכל שנה, כדכתיב (שם) ואם אחר היובל יקדיש שדהו וחשב לו וגו' ונגרע מערכך, והיינו גירוע שאינו נותן חמשים שלימים. והמקדיש שתי שנים לפני היובל, פודה אותה בשתי סלעים ושני פונדיונים, כדכתיב על פי השנים הנותרות, וכך החשבון עולה של גאולת שדה אחוזה לכל שנה סלע ופונדיון, שהרי אם הקדישה בשנה ראשונה של אחר היובל היה פודה בחמשים שקל, צא מהן לארבעים ותשע שנים הבאים עד יובל הבא ארבעים ותשע סלעים, נמצא סלע לכל שנה וסלע יותר, וזה הסלע היותר חלקוהו לפונדיונים, שיש בכל סלע ארבעים ושמונה פונדיונים, הרי סלע ופונדיון לשנה פחות פונדיון. ומה שהצריכוהו ליתן סלע ופונדיון לשנה, לארבעים ותשע שנים ארבעים ותשע סלעים וארבעים ותשעה פונדיונים, ויש כאן פונדיון אחד יותר על חמשים שקל שאמרה תורה, אותו הפונדיון הוא קלבון לפרוטרוט, כלומר בשביל ההכרע הצריך ליתן לכל שקל ושקל בפני עצמו. אי נמי, אע"פ שהסלע אינו אלא ארבעים ושמונה פונדיונים, חייב ליתן ארבעים ותשעה, דהיינו סלע ופונדיון לארבעים ותשע שנה, לפי שהנותן פונדיונים ליקח סלע מן השולחני נותן ארבעים ותשעה פונדיונים והיינו קלבון לפרוטרוט. והמקדיש

count any months to [the disadvantage of] the Sanctuary [i.e., months in a new year are not deducted until it reaches a full year] however, the Sanctuary counts months [to its advantage if, for example, he redeems the field a year and a half before Yoveil we don't say that these six

אין מחשבין חדשים להקדש. אבל ההקדש מחשב חדשים. המקדיש את שדהו בשעת היובל, נותן בורע חמר שעורים חמשים שקל כסף. היו שם נקעים עמקים עשרה טפחים, או סלעים גבוהים עשרה טפחים, אין נמדדים עמה. פחות מכאן, נמדדים עמה. הקדישה שתים או שלש שנים לפני היובל, נותן סלע

months are not taken into account and it is considered as if it is two full years before Yoveil and thus he may redeem it at a shekel and pundyon per year, rather, it is considered as less than two years before Yoveil and he must pay the full fifty shekel per *homer*]. If one consecrated his field at the time when the law of Yoveil is in force, he must pay fifty shekel for every piece of the field which can grow a *homer* of barely [if Yoveil is not in force then he redeems it for its actual value]. If the field contains ravines ten handbreadths deep or rocks ten handbreadths high [and the ravines are full of water and not suitable to planting] they are not included in the count [but are rather counted separately and if they combine to an area which can grow a *homer* they are subject to their own redemption] but less than this they are included. If he consecrated it two or three years before the Yoveil then he pays one *sela* [or shekel] and one pundyon for

רבנו עובדיה מברטנורא

שדה אחוזה פחות משתי שנים לפני היובל אין כאן גירוע ואם בא לגאלה נותן חמשים שלימים, דגבי גירוע כתיב על פי השנים הנותרות ונגרע, ומיעוט שנים שנים. ועצה טובה קא משמע לך מתניתין שיהא אדם חס על נכסיו ולא ויקדישן פחות משתי שנים, שלא יפסיד ארבעים ושמונה סלעים: **ולא גואלין אחר היובל**. לאו אחר היובל סמוך ליובל קאמר, אלא האי אחר אפילו אחר עשרים או שלשים שנה קאי, והכי קאמר, הבא לגאול באמצע היובל וליתן סלע ופונדיון לשנים הבאים, והיה עומד בניסן שהוא אמצע שנה, לא יאמר חצי סלע וחצי פונדיון אני נותן משנה זו, אלא נותן סלע ופונדיון שלם. והיינו דקאמר אין גואלין פחות משנה, דכמה דלא נפקא לה כולה שתא לא מגרעא לה כלל ולא יחייב גאולת חצי שנה אלא גאולת שנה שלימה. ומה טעם, לפי שאין מחשבים חדשים עם ההקדש. הבא לגאול שדהו חמש שנים וחצי לפני היובל, אין מחשבין אותן ששה חדשים שיצאו משנה ששית, אלא נותן שש סלעים וששה פונדיונים, דכתיב (ויקרא כז) וחשב לו הכהן את הכסף על פי השנים הנותרות, שנים אתה מחשב ואי אתה מחשב חדשים, כלומר כל מה שנותר חשוב שנים לעשות חודש הנותר שנה, ואי אתה מחשב החדשים שיצאו לגרוע מן השקל ופונדיון שבילום: **אבל ההקדש מחשב חדשים**. כלומר אם ריחז של הקדש הוא שנחשוב אותה יציאת חצי שנה שיצאה כגון דמקדשה בפלגא דארבעים ושמונה ליובל, דאי חשבת להווא יציאה, הוי ליה פחות משתי שנים לפני היובל ולא מיפרקא בגירוע אלא בחמשים. ואי אמרת דאין מחשבים אותן חדשים שיצאו, הוה

each year. If he says: I shall pay for each year as it comes he is not listened to, rather he pays all of it at one time.

(2) It is all the same whether the owner or anyone else [redeems the field, they both pay the stipulated price of fifty shekel regardless of the actual worth of the field]. In what way does the owner differ from anyone else? In that the owner must add one fifth [as the

verse states: "If the one redeeming the field is the one who consecrated it, then he must add above it, a fifth" (Leviticus 27:19), while anyone else does not add one fifth.

(3) If one consecrated his field and then redeemed it, it does not go out of his possession on Yoveil, if his son redeemed it, it goes back to his father on Yoveil. If someone else or a relative redeemed it, and he [the consecrator] redeemed it from his hand it does not go out of his hand on Yoveil. [Scripture states: "But if he (the owner) did not redeem the field, and if the treasurer of the Holy Temple had sold the field to another man — then it may no longer be redeemed. And therefore, when the field leaves (the possession of that purchaser) on the Yoveil, it remains a holy thing to the Lord; just like a sequestered field, it will belong to the priest as his inherited property" (Leviticus 27 20-21).] If a priest bought it

רבנו עובדיה מברטנורא

הבא שתי שנים לפני היובל, ואיכא פסידא דהקדש דלא שקיל אלא שתי סלעים ושני פונדיונים, הכא ודאי מחשבין אותן כיציאה גמורה ואין כאן שתי שנים לפני היובל, ולא מיפרקא בגירוע אלא בחמשים שקל, דכתיב וחשב לו הכהן מכל מקום: **בשעת היובל**. בזמן שהיובל נהגה. אבל בזמן שאין היובל נהגה, פודה אותה בשווייה כשאר הקדשות: **זרע חומר שעורים**. מקום שיכולים לזרוע בו כור שעורים בשזורעים במפולת יד וזריעה בינונית לא שיהיה הזרע מקובץ ביותר ולא מפורד ומפורד הרבה: **נקעים עמוקים** כו'. והוא שיהיו מלאים מים שאין ראויין לזריעה. אבל אם אינן מלאים מים, הואיל וחזו למידי, אע"ג דאין נמדדין עמה מתחשבין באפי נפשיהו ונפדין לפי חשבון חמשים סלעים לבית כור: **פחות מכאן נמדדין עמה**. ואע"פ שהן מלאים מים ולא חזו לזריעה, הואיל ואין עמוקים עשרה. וכן סלעים הואיל ואין גבוהים עשרה על שם הקרקע הן נקראין ואינן חשובים בפני עצמן: **אלא נותן את כולו כאחד**. דכתיב (שם) וחשב לו הכהן את הכסף, עד שיהא כולו כסף כאחד:

ב ואחד כל האדם. בית כור בחמשים שקל. בין שהוא שוה אלף שקלים בין שאינו שוה אלא חמשה שקלים: **שהבעלים נותנין חומש**. כדכתיב (דס) ואם גאול יגאל את השדה המקדיש אותו וגו':

ג אינה יוצאה מידו ביובל. להיות מתחלקת לכהנים כי היכי דאי הוה פריק לה אינש אחרינא דהוה נפקא ביובל ומתחלקת לכהנים כדכתיב (שם) והיה השדה בצאתו ביובל קודש לה: **גאלה בנו**

וּפְנַדְיוֹן לְשָׁנָה. אִם אָמַר הָרִינִי נוֹתֵן דָּבָר שָׁנָה בְּשָׁנָה, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ, אֲלֵא נוֹתֵן אֶת כָּלֹ כְּאֶחָד: **ב** אֶחָד הַבְּעָלִים, וְאֶחָד כָּל הָאָדָם. מֵה בֵּין הַבְּעָלִים לְבֵין כָּל הָאָדָם, אֲלֵא שֶׁהַבְּעָלִים נוֹתְנִים חֲמִשָּׁה, וְכָל אָדָם אֵינוֹ נוֹתֵן חֲמִשָּׁה: **ג** הַקְּדִישָׁה וְגֵאֻלָּה, אֵינָה יוֹצֵאָה מִיָּדוֹ בְּיוֹבֵל. גֵּאֻלָּה בְּנוֹ, יוֹצֵאָה לְאָבִיו בְּיוֹבֵל. גֵּאֻלָּה אַחֵר אוֹ אֶחָד מִן הַקְּרוֹבִים וְגֵאֻלָּה מִיָּדוֹ, אֵינָה יוֹצֵאָה מִיָּדוֹ בְּיוֹבֵל. גֵּאֻלָּה אֶחָד מִן הַכֹּהֲנִים

he cannot say: Since it goes out to the priests in the year of Yoveil and since it is now in my possession, therefore it belongs to me, rather, it goes out [on Yoveil] to be divided amongst all the priests.

(4) If the year of Yoveil arrived and it was not redeemed [from *hekdesh*] then the priests [belonging to the watch on duty as the Yoveil year commences] take possession of it and pay its [set] value [of fifty shekel] these are the words of Rabbi Yehudah. Rabbi Shimon says: They take possession but do not pay its value. Rabbi Eliezer says: They neither take possession nor pay, rather it is referred to as an abandoned field until the next Yoveil. If the next Yoveil arrived and it still was not redeemed, it is referred to as a twice abandoned field until the third Yoveil. The priests never take possession until someone else has redeemed it [the *halachah* follows Rabbi Yehudah].

(5) If one bought a field from his father and his father died and afterwards he רבנו עובדיה מברטנורא

יוצאה לאביו ביובל. ולא לכהנים. דכתיב (ויקרא כו) ואם מכר את השדה לאיש אחר לא יגאל עוד. לאיש אחר, ולא לבן; גאלה אחד מקרוביו. של מקדיש מיד הגזבר, ובא המקדיש וגאלה מיד קרובו, אינה יוצאה מיד המקדיש ביובל להתחלק לכהנים: גאלה כהן. מיד גזבר: לא יאמר הואיל ואם גאלה ישראל יוצאה לי ולחברי ביובל, עכשיו שהיא תחת ידי שגאלתיה אין לך כהן ראוי לה יותר ממני: ד ולא נגאלה. לא גאלוה מיד ההקדש, לא הבעלים ולא אחר: הכהנים נכנסים לה. כהנים של משמר שהיובל פוגע בו, הן נכנסים לתוכה והיא חלוטה בידם: ונותנים את דמיה. להקדש. דגמר קודש קודש ממקדיש בית, כתיב הכא בשדה אחוזה בצאתו ביובל קודש, וכתיב במקדיש בית (שם) ואיש כי יקדיש את ביתו קודש, מה בית לא תצא מיד הקדש בלא דמים כדכתיב התם והעריכו הכהן, דבית לא נפקא לכהנים אלא נפרדה בדמים, אף שדה אחוזה לא תצא מיד הקדש בלא דמים, הלכך כי פריק לה אחר הוו דמים לבדק הבית הקדש, וכי מטי יובל נפקא בהם לכהנים. ואם לא נגאלה, יהבי כהנים דמי חמשים שקלים ושקלי לה: ר' שמעון אומר נכנסין אבל לא נותנין. דגמר קודש קודש מכבשי עצרת, דכתיב בהו (ויקרא כג) קודש יהיו לה' לכהן, מה התם בחנם, אף כאן בחנם. וניחא ליה דנילף שדה אחוזה מכבשי עצרת, דתרווייהו מעשרים וארבע מתנות כהונה, ולא נילף ממקדיש ביתו דאינו ניתן לכהנים לעולם. ור' יהודה ניחא ליה דנילף שדה אחוזה ממקדיש ביתו, דתרווייהו קדשי בדק הבית, ולא נילף מכבשי עצרת שהם קדשי מזבח. והלכה כר' יהודה: שדה רטושין. שדה עזובה. כמותו רשע ין אם על בנים רוטשה: עד שיגאלנה אחר. וכשתצא מידו ביובל, יכנסו בה כהנים. וטעמא דר' אליעזר, דכתיב והיה השדה בצאתו ביובל קודש, משמע כשתצא מיד הגואל כדון שאר אדם הקונה קרקע שיוצאה ביובל, בהווא קאמר קרא דתהוי לכהנים, אבל בצאתו

consecrated it, it is considered a field of possession [or inheritance and he redeems it at the set price of fifty shekel per homer and adds a fifth but if it was not redeemed or someone else redeemed it, it goes to the priests at Yoveil], if he consecrated it [the field bought from his father] and afterwards his father died then it is considered a field acquired by purchase [and if he subsequently wanted to redeem it he pays its value to *hekdesh* without adding the fifth. If another redeemed it, it reverts back to him (who is in his father's stead) on Yoveil]; these are the words of Rabbi Meir. Rabbi Yehudah and Rabbi Shimon say: [Even in the latter case] it is considered a field of his possession, as it states: "And if he consecrates a field which he had acquired, that is not part of his inherited property" (ibid v. 22), which is taken to mean a field which does not have the potential to become a field of his possession, thus excluding a field which potentially is capable of becoming a field of his possession. A field acquired by purchase [which was consecrated and subsequently was redeemed by another, or was not redeemed at all] does not go out to the priests in the year of Yoveil [rather reverts back to the first owner] since one cannot consecrate something which does not belong to him [and he only owned until Yoveil]. [Unlike Israelites,] Priests and Levites may consecrate [their fields to *hekdesh*]

הקדישה, הרי היא כשדה אֲחֻזָּה. הקדישה ואחר כך מת אביו, הרי היא כשדה מקנה, דברי רבי מאיר, ורבי יהודה ורבי שמעון אומרים, כשדה אֲחֻזָּה, שְׁנֵאמַר (ויקרא כז), ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אֲחֻזָּתו, שדה שאינה ראויה להיות שדה אֲחֻזָּה, יוצאת זו שהיא ראויה להיות שדה אֲחֻזָּה. שדה מקנה אינה יוצאה לכהנים ביובל, שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו. כהנים ולוים

רבנו עובדיה מברטנורא

מיד הקדש לא משמע, דאכתי לא אשמועינן קרא דהקדש פקע מכוחו ביובל: ה הלוקח שדה מאביו, מת אביו ואחר כך הקדישה הרי היא כשדה אחוזה. שהרי עד שלא הקדישה נפלה לו בירושה, הלכך אם בא לפדותה פודה בית כור בחמשים שקל כשדה אחוזה, ואם לא גאלה הוא וגאלה אחר יוצאה לכהנים ביובל: הרי היא כשדה מקנה. דבטר שעה שהקדישה אולינן, ואם בא לפדותה פודה שדה בשווייה כדין שדה מקנה. ואם לא גאלה הוא וגאלה אחר, חוזרת לו ביובל, שהרי בשעה שהקדישה לא היה גופה שלו, דעתידה היתה לחזור לאביו ביובל כדן שאר מכירות. וכשאר מקדיש שדה מקנה הוא, שהגואלה מיד הגזבר מחזירה ביובל לאשר אחוזת הארץ, דהיינו לאביו של זה, וזה יורש את כח אביו. ואין הלכה כרבי מאיר: שדה מקנה. שהקדישה וגאלה אחר, אינה יוצאה לכהנים ביובל, שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו, והקרקע לא היתה שלו אלא עד היובל: כהנים ולוים מקדישים לעולם. ואפילו בשנת היובל עצמה. אבל ישראל שהקדיש שדהו בשנת היובל עצמה, אינה מקודשת: וגואלים לעולם. מה שאין כן בישראל שאינו פודה לאחר היובל, כדכתיב

at any time [even during the Yoveil year]and redeem them at any time, both before and after Yoveil [whereas an Israelite who did not redeem his field before Yoveil, no longer has the option to do so].

רבנו עובדיה מברטנורא

(ויקרא כז) ואם מכר את השדה לאיש אחר לא יגאל עוד. אבל כהן או לוי שהקדיש קרקע שירש מאבותיו, הרי זה גואל לעולם, ואפילו עבר עליה היובל ולא נפדית, גואלה לאחר היובל, כדכתיב (שם כח) גאולת עולם תהיה ללוים: